

THE ASTRONAUT VIEW

THE ASTRONAUT VIEW

THE ASTRONAUT VIEW

THE ASTRONAUT VIEW

I 2018 boede vi i Boston, USA, da min hustru arbejdede for LEGO Fonden. Gennem hendes arbejde fik jeg muligheden for at deltage i arrangementer på Massachusetts Institute of Technology og herunder konferencen "Beyond the Cradle". Konferencen handlede om, hvordan vi mennesker skal designe vores fremtid ude i rummet, den interplanetare civilisation. Her havde jeg en oplevelse, som blandt andet var inspiration til at gå i gang med denne bog. Der var flere astronauter til stede, som gav oplæg, og selvom der blev diskuteret enormt spændende emner som arkitektur og kultur på Mars, så var den ting, der gjorde størst indtryk, astronauternes oplevelse af og syn på Jorden efter at have været ude i rummet.

Mange astronauter oplever, når de er ude i rummet og kikker ned på jorden, at der ikke er nogen lande, ingen grænser, ingen nationaliteter. Ingen flag, ingen religion, ingen racer. Bare én planet, én verden. Alt andet er noget, som vi mennesker har fundet på.

Paolo Nespoli, en Italiensk astronaut der har været tre gange i rummet som del af det internationale rumprogram, var en af de astronauter, som talte, og han sagde "Du ser ikke grænser fra rummet. Du ser én enhed, ingen nationer. Du ser en verden, som hænger i rummet, kun beskyttet af det tyndeste lille lag, som er vores atmosfære. Du ser også den skade, vi påfører jorden. Men jorden skal nok overleve, den vil klare sig. Det er os, der kommer til at forsvinde, hvis vi fortsætter som vi gør i dag."

En af astronauterne fortalte, at denne oplevelse, det er at se jorden fra rummet, er så stærk, at der er forsket i, hvordan det er muligt at give mennesker på jorden samme oplevelse uden at skulle rejse ud i rummet. Tesen er, at hvis alle så jorden udefra, ville vi måske passe bedre på den.

New York Times bragte i 2018 en artikel af Matthew Myer Bolton og Joseph Heithaus med titlen "We are all riders on the same planet" som omhandler det allerførste billede af planeten jorden, der blev taget fra rummet. Navnet på billedet er "Earthrise", og det blev taget af William Anders, der var en del af astronaut-teamet på Apollo 8, i 1968.

"The gibbous Earth, radiantly blue, floating in depthless black space over a barren lunar horizon. A humbling image of how small we are — but even more, a breathtaking image of our lovely, fragile, irreplaceable home. The Earth as a treasure. The Earth as oasis".

Da Apollo 8 kommandøren Frank Borman, skulle adressere kongressen i USA efter de vendte hjem fra deres mission, sagde han

"To see the Earth as it truly is, small and blue and beautiful in that eternal silence where it floats, is to see ourselves as riders on the Earth together, brothers on that bright loveliness in the eternal cold — brothers who know now that they are truly brothers".

Mindst lige så vigtigt er pointen omkring sammenhængen mellem os mennesker, naturen og alt det, vi omgiver os med.

"We also know how our own DNA links us to one another and to life on our planet in general. We need not imagine ourselves as brothers and sisters, because science tells us that we are one family of life that includes plants, animals, birds, insects, fungi, even bacteria. All of life rides on Earth together!"

Miljøforkæmper, zoolog og TV vært David Suzuki understøtter denne tilgang når han siger, at:

I størstedelen af menneskehedens eksistens havde vi det, som vi kalder for en øko-centreret måde at se verden på. Vi ser, at vi lever som én lille del af et net af relationer til dyr og planter, med luft, vand, jord, sollys – hele det net er det, der tillader os at leve. Men når vi klipper nogle af trådene over, så ødelægger vi helheden i det, der tillader os at være en del af det. Om vi overlever eller uddør er ikke spørgsmålet. Hvis menneskeheden uddør, vil resten af livet blomstre. Vi er årsagen. Så vi er nødt til at se os selv som en del af det net og beskytte det. En forståelse af, at alt hænger sammen, og at hvad du gør har konsekvenser. Det er hjertet i environmentalisme. Og hvis vi bliver ved med at sætte disse menneskeskabte ting - som lovene eller økonomien eller politik - over selve livsnettet, der understøtter os, så er vi på spanden"2 .

Så hvordan skaber vi et nyt verdensbillede for alle os, der ikke får mulighed for at se vores planet udefra og dele oplevelsen af, at vi alle er forbundet og rider på bølgen sammen? Hvis vi skal gå en bedre fremtid i møde, så er det min overbevisning, at vi må gøre os fri af nogle af de faktorer, som i dag holder os fastlåst i vores verdensbillede. Vi må transcendere nationalitet, hudfarve, seksualitet og køn og sige; Vi er alle mennesker, der forsøger at forstå hinanden, naturen og den planet, vi er en del af.

HVIS MENNESKEHEDEN UDDØR, VIL RESTEN AF LIVET BLOMSTRE.

VI ER ÅRSAGEN.